

Március 15.

Nyolcvannégy évvel ezelőtt a budapesti Ifjuság a szabadság, testvériség, egyenlőség jelszavaival felrázta az alvó nemzetet, szabaddá tette a lenyüggözött lelkeket és visszaadta a reményevesztett magyart országának.

Ma a szabad, de sajtóan megcsonkított haza szabad magyarja a hitében megcsalatkozva, a reményében aláhanyatlottan, tájékozódó képességében megvakítva félösen tapogatódzik fehér botjával a sötét világejszakában. Sehol egy talpalatnyi hely, ahol a reménység oltárának alapját megvethetné...

A fojtogató gazdasági levegőtlenység, a nyomorral járó kilengések, a meghasonlott emberek porba sújtott nemzete vagyunk.

Az aláhanyatlásunk szédítő mélységét az mutatja legfájóbban, hogy a nyolcvannégy év előtti fiatalságunk ifjui hévvel szakította szét a hazafias érzés rabláncait, ... a mai fiatalságunk némán, sápadtan, tétovázóan csetlik-botlik a fiatalon megöregedett élete reménytelenségében, a fiatalos hevület vesztettségével.

Magyar Ifjuság!

Megcsonkíthatták az országunkat — visszaszerezzük! Elvehették az aranyunkat, lebecsülhetik a termelvényeinket, — kivárjuk az idejét, hogy aranyat kapjunk ismét a termésünkért! Ezeket a nagy és nehéz teljesítményeket a Nemzet az Ifjuságától várja.

Erre a nemes küzdelemre azonban csak az az Ifjuság lesz képes, mely hinni és remélni tud.

A nyolcvannégy év előtti magyar Ifjuság hitt és remélt — és győzött! W.